

[Mans Hækkerup.]

ner, ligesom en del kommuner har indset det hensigtsmæssige i at foretage sammenlægninger frivilligt.

Kommunalreformkommissionens kompetence har imidlertid alene omfattet amterne uden for Københavns amt. Når kompetencen ikke har omfattet kommunerne under Københavns amt samt Københavns kommune og Frederiksberg kommune, skyldes det hensynet til, at disse kommuner ved nedsættelse af et særligt udvalg skulle kunne samles om et forslag til løsning af hele hovedstadsområdet.

Som det anføres under bemærkningerne til lovforslaget, har dette udvalg under ledelse af professor, dr. jur. Bent Christensen udført et stort arbejde, ligesom et omfattende arbejdsmateriale er tilvejebragt, men det har ikke været muligt for udvalget at kunne nå til en enig indstilling til indenrigsministeren. Forslagsstillerne finder det derfor nødvendigt, at folketinget nu tager problemet om en hovedstadsordning op til løsning, idet vi ikke kan undlade at beklage, at problemerne om en hovedstadsordning stadig er uløste den 1. april 1970, hvor den nye kommunestruktur realiseres.

Det er hensigten med dette forslag at få tilvejebragt en ordning, der vil blive til gavn for hovedstadsområdet, og det findes rigtigst, at kommunalreformkommissionen, der på en tilfredsstillende måde har løst inddelingsproblemerne i det øvrige land, nu går i gang med hovedstadsområdet. Beklageligvis kan en løsning ikke iværksættes pr. 1. april 1970, men måske lader det sig gøre i 1972, under alle omstændigheder bør en afgørelse være truffet inden de kommunale valg i 1974.

Idet jeg henviser dels til forslagens tekst og dels til bemærkningerne, håber jeg, at folketingets partier vil medvirke til en løsning af problemerne omkring hovedstaden.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Kjær Rasmussen* til udenrigsministeren:

„Har Danmark i en krise- eller krigssituation vetoret med hensyn til anvendelse af atomvåben fra sit område?“

Skriftlig begrundelse:

Danske regeringer har hidtil fastholdt, at de ikke ønskede atomvåben på dansk område i fredstid. Imidlertid er der nu sket det på NATO-mødet i Bruxelles, at NATO-lændene har sænket atomtærskelen, idet den massive gengældelsesdoktrin er blevet afløst af en såkaldt fleksibel, der indebærer en tidligere anvendelse af atomvåben.

Denne ændring kunne indebære, at NATO på et forholdsvis tidligt stadium af en krise ville forlange atomvåben placeret i Danmark, eventuelt i den hensigt at benytte et enkelt af dem som atomvarselsskud over Øster-søen.

Som bekendt besidder Danmark fremfø-ringsmidler for atomvåben. Spørgsmålet er, om Danmark i en krise- eller krigssituation også selv kan bestemme, om atomspræng-hovederne skal monteres.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Efter den erklæring, jeg udsendte den 9. december, havde jeg sådan set ventet, at det ærede medlem havde taget sit spørgsmål tilbage. Da dette imidlertid ikke er sket, må jeg jo gentage erklæringen. Den lyder som følger:

„I forbindelse med NATO-minister-mødet i Bruxelles den 3.-5. december 1969 har der i pressen verseret forskellige forlydender om indholdet af visse beslutninger, der er truffet inden for NATO angående problemer vedrørende alliancens atomforsvar. De fremkomne forlydender har givet anledning til diskussion om, hvorvidt de trufne beslutninger indebærer en ændring af Danmarks atompolitik.

De trufne beslutninger hviler på det princip om medlemsstaternes suverænitet, der er grundlæggende for NATO-alliancen. De griber derfor ikke på nogen måde ind i medlemsregeringernes beføjelser og ansvar i en given situation.

Det er en selvfølge, at disse beslutninger ikke berører den danske atompolitik. Forholdet er fortsat det, at der ikke kan indføres kernevåben i Danmark uden regeringens samtykke. Det er fortsat regeringens politik, at der ikke må findes kernevåben inden for dansk område.“

Hermed skulle spørgsmålet være besvaret. Jeg skal blot tilføje, at det, som her er